

Super fællesskab

For et år siden startede vi til Squaredance i Ikast. Vi har i en fantastisk stemning af hygge, grin, fælles koncentration og støtte fra de erfaren dansere og en fantastisk caller, fået lært de calls vi som begyndere skulle kunne nå at lære. De sidste calls sidder dog ikke på rygraden endnu.

Allerede i starten af sæsonen blev vi præsenteret for et udvalg fra vores egen forening som var ved at arrangere et convention. Det lød spændende og stort, men også ukendt og uoverskueligt. Vi skrev os på nogle liste med hjælpeopgaver op til og på convention. I løbet af vinteren havde udvalget mange møder, og vi kunne virkelig mærke, at noget meget stort var ved at blive planlagt. Hen over foråret fik vi flere og flere calls på rygraden, men samtidig kom nervøsiteten over at skulle danse med så mange fra hele landet og endda fra andre lande, som de sagde der kom. Kunne vi nu callene godt nok? Hvad hvis vi laver fejl og får hele squaren i stå, fordi vi er helt nybegyndere?

Men hele stemningen i klubben og følelsen af at vi selvom vi var nye var del af noget så stort fik os ikke til at vakle. Tværtimod. Vi står sammen om det her, nye som gamle dansere. Vi hjælper hinanden såvel i squaren under dansen og med det praktiske.

Dagen oprandt og dansere strømmede til fra nær og fjern. Vi synes det var vildt spændende at se og opleve hele den stemning der efterhånden blev i hallerne og ved skolen, hvor dansene skulle foregå. Vi havde nogle praktiske opgaver såsom at servicere samaritterne og tjekke deltagernes armbånd og lidt rengøring. Vi sugede til os af god stemning og den specielle atmosfære der er blandt squaredansere.

Vi kiggede på dem der dansede og tænkte hu-ha hvor er de dygtige, men kunne alligevel godt se, at der var nogle calls vi kendte,

Vi var blevet opfordret til ret hurtigt at komme ud at danse – allerede fredag helst. Vores hovedudvalg havde gjort sig meget umage, således at os som par kunne have vagter samtidig og dermed også komme ud at danse samtidig. Vi skiftede derfor mellem vores lilla arbejdsstrøjer og lidt pænere dansetøj.

Det var med bæven at vi stillede os ud og gjorde klar til den første dans. Vi havde aldrig danset til andre callere end vores egen i klubben. Men vi oplevede som i klubben at de lidt mere erfaren hjalp os. Vi var dog flove over at lave fejl selvom vi gang på gang havde fået at vide, og set hjemme, at alle kan lave fejl.

Det var en blanding af glæde over det der lykkedes, det spændende i at danse den samme dans med folk fra andre lande, nervøsiteten over at lave fejl, da det gik stærkt, og en speciel følelse af hele denne convention-stemning der var ved at indfinde sig.

Efterhånden som weekenden gik fik vi danset flere danse og oplevet flere kulturelle forskelle samtidig med de store fællesnævner. Vi blev mere og mere ”høje” af det for hver gang det lykkedes og stemningen bare blev en del af os.

Vi havde bestemt at vi kun vil kigge på optoget til torvet udover vi var vejvagter på veje derop. Vi har heller ikke det fine dansetøj endnu. Det er for dem der har danset længe, tænkte vi. På torvet stod jeg (Anna) således længe og kiggede på den flotte dans og så nogle i mængden blive ved med at holde hænderne op. Pludselig gik det op for mig.: ”Jamen det betyder jo at de mangler nogle” og ind sprang jeg, Grebet af stemningen trods min første indstilling om ikke at ville deltage. Så manglede de sandelig et helt par. Hold da op for et sus. Det var en fed oplevelse. At springe ind i en

dans og danse der` i den stemning på ”mit” eget torv med folk fra nær og fjern og så efter få knus af resten af squaren som var så taknemlige for at få hjælp, for der kom også en mand springende efterfølgende, så vi blev fuldtallige! Tårene sad næsten klar og vingerne lige så, da vi var færdige. Så fik jeg oven i købet at vide af op til flere at jeg var modig. Men jeg blev jo bare grebet af stemningen, og squaredanseklubben have fået mig til at fokusere på de calls vi faktisk kan!

Vi gik rundt i de forskellige danselokaler og kiggede, og selvtilliden voksede stødt. Vi kunne se, at enhver blev udfordret på deres plan, og alle steder gik squares i stå ind imellem..

Så da det kom til afslutningsdansen tænkte jeg (Anna), at det kan da kun være på et lavt niveau når det er en fællesdans så jeg sprang med. Nu var jeg kommet dertil, hvor jeg ikke tog det personligt, når min square gik i stå. Igen en fantastisk oplevelse, som jeg blev høj af.

Det varede flere uger før den stemning i kroppen kom ned på et lavere plan.

Vi snakkede om undervejs, at det her kun er begyndelsen til en masse squaredanse-oplevelser i Danmark og i udlandet de næste mange år!

Niels og Anna Danielsen